

KRITICKÉ LÍSTKY

zpravodaj pro přátele
Kritického myšlení

květen 2025

24

Vydalo Kritické myšlení, z. s.

INSPIRACE DO VÝUKY

Čtenářská rodičovská kavárna v 1.A

Jak na dílnu čtení pro rodiče

Škola, kde je živo

Rodiče vidí, jak se vzdělávají jejich děti

Cestu ke čtení nedláždí knihy, ale lidé

DO KNIHOVNY

Larssonová, Korsellová: *Pax*

Andri Snær Magnason: *Truhla času*

Ondřej Horák:

Proč obrazy nepotřebují názvy

Olga Stehlíková: *Mojenka*

Martin Šinkovský: *Hvězdonauti: Naděje*

Milí čtenáři,
přichystali jsme pro vás neobvyklé číslo Kritických lístků, tentokrát zaměřených na spolupráci školy s rodiči. Nabízíme vám několik zkušeností, jak získat pozornost rodičů i jejich ochotu přijít do školy a nahlédnout do výuky dětí. Někdy proto, že škola zavádí nové věci, ke kterým mohou být rodiče skeptičtí (zejména dílny čtení), někdy proto, že sami rodiče mají otázky a chtějí na ně získat odpovědi (např. jak s dětmi číst doma, aby je co nejvíc podpořili). Některé školy s tímto formátem teprve začínají, hledají způsoby, jak nechat rodiče na vlastní kůži zažít, jak vypadá moderní výuka, jiné jsou v tom již zběhlé a jejich akce pro rodiče jsou již tradicí. Jako zajímavý doplněk jsme zařadili i článek Julie Dominiky Zemanové z Mravenčí chůvy, ve kterém popisuje osvědčené způsoby, jak číst s dětmi doma, abychom jim pomohli stát se čtenáři. Naši tradiční rubriku Do knihovny tentokrát naplnily samy děti. Doporučují ke čtení knihy, které je nadchly. Děkujeme Julii za zprostředkování recenzí dětských knih od jejich bytostných čtenářů! Dostanete-li chuť si o prázdninách přečíst právě dětskou knihu, jistě si z nabídky vyberete.

Přejeme vám podnětné čtení!
Květa Krüger a Kateřina Šafránková

Čtenářská rodičovská kavárna v 1. A

Kateřina Vrtíšková,
ZŠ Vrané nad
Vltavou

Pro rodiče z každé mé třídy připravuji tradičně třídní kavárny na témata, která vzejdou z potřeb mých, dětských nebo rodičovských. S novými prvňáčky se jako první velká potřeba ukázalo čtení. Převážná většina dětí nastoupila do první třídy s výraznými obtížemi ve sluchové analýze a syntéze a já vnímala obavy rodičů, zda, jak a kdy se děti naučí číst.

Zároveň mi přišlo důležité nezůstat jen u předání informací, jaká je posloupnost výuky techniky čtení, ale připravit půdu i pro další společná léta a využít příležitosti k představení některých vybraných metod práce a významu rozvoje čtenářské gramotnosti pro budoucnost jejich dětí.

Na začátku listopadu jsem se tak v podvečerních hodinách sešla v naší třídě s většinou rodičů (šestnácti maminkami) na naší první společné rodičovské kavárně. Rodiče již díky první třídní schůzce (a skutečnosti, že přihlásili své děti do třídy, která pracuje podle programu Začít spolu) věděli, že spolupráce se mnou

znamená aktivní zapojení i z jejich strany, neobávala jsem se proto do toho jít naplno a využít metody RWCT.

Po seznámení se s programem celého setkání jsme se pustili do práce. Protože ve třídě děti sedí v hnízdech, nebylo potřeba dělit rodiče do domovských skupin. Začali jsme evokací: na lavice jsem připravila flipy s otázkami, ke kterým se měli rodiče příležitost vyjádřit.

- ▶ *Co je to čtenářská gramotnost?*
- ▶ *Proč rozvíjet čtenářskou gramotnost u dětí?*
- ▶ *Jakými způsoby podporovat rozvoj čtenářské gramotnosti u dětí?*
- ▶ *Kdo, kdy a kde může dětem umožnit rozvoj čtenářské gramotnosti?*

Ocenila jsem ochotu respektovat představená pravidla této metody a opravdu aktivní zapojení rodičů, protože otázky by byly náročné i pro učitele.

Na evokaci jsme navázali *skládankovým učením*. Instrukce pro rodiče byly následující:

- Přečtu si svůj text v domovské skupině (tam, kde sedím).
- Přesunu se do expertní skupiny (podle čísla svého textu).
- Společně s dalšími experty připravím prezentaci hlavních myšlenek pro ostatní ve své domovské skupině.
- Vrátím se do domovské skupiny a sdílím připravené informace, zodpovím případné otázky.

Texty poskytující základní informace k jednotlivým otázkám z evokace byly krátké, nechtěla jsem rodiče zahltit velkým množstvím informací nebo cizích slov. S jejich přípravou jsem si nechala pomoci od AI.

Rodiče v expertních skupinách sdíleli své postřehy z textů, informace dokládali vlastními zkušenostmi, domlouvali se na tom, co předají v domovské skupině. Neměli radost, že samotný text používat při prezentaci nebudou, že je potřeba si připravit své vlastní podklady, na kterých se nyní společně domluví.

Po návratu do domovských skupin proběhlo sdílení a vyjasňování porozumění a závěrečná individuální reflexe, pro kterou jsem využila volné psaní. Rodiče se při něm zamýšleli nad otázkou „Co je pro mě z prezentovaných informací zásadní pro další podporu mého dítěte a proč?“. Potěšilo mě, že se našli rodiče, kteří byli ochotni své volné psaní sdílet s ostatními, stejně jako různorodost rodičovských myšlenek.

Druhou část setkání jsme věnovali představení posloupnosti učení se technice čtení, která je předpokladem pro zvládnutí všeho dalšího. I zde jsme to pojali velmi interaktivně. Po krátkém teoretickém úvodu si rodiče na vlastní kůži zkoušeli podepisovat se tiskací i psací rukou, kterou obvykle nepíší, a následně sdíleli své pocity. Vyzkoušeli si, že není snadné dodržet všechna „pravidla“, když mě ruka ještě „neposlouchá“. Nacvičovali čtení a psaní nového písmene tak, jak se to učí jejich děti v našem *Slabikáři VEN* (který v letošním roce pilotujeme). Místo latinky se však měli naučit hlaholici. Potřebovala jsem, aby si dokázali zažít, že pro děti jsou znaky latinky tak cizí, jako pro ně neznámé tvary hlaholice. S obrázkovou abecedou hlaholice se učili psát své jméno. Po hodině a půl jsme se loučili a rodiče uzavírali naše setkání slovy „Tohle si dám na lednici.“ „Už nikdy na ni nebudu křičet.“ apod.

Jak na dílnu čtení pro rodiče

Lucie Pavlišťová,
ZŠ Doctrina, Liberec

Mám pocit, že každý, kdo zařazuje do svého učitelského repertoáru pravidelně dílnu čtení, dřív nebo později nabídne dílnu čtení na vyzkoušení rodičům. Už jen proto, že oni za svých žákovských let takový koncept výuky nezažili, a tak je potřeba jim ukázat, o co jde. Aby věděli, že to není jen o tom, že děti si čtou svoji knihu v době vyučování! Také proto, aby pochopili, že čtení je to nejdůležitější, co by se děti ve škole měly naučit. A jak jinak získat zapáleného čtenáře, než nechat ho číst to, co ho baví?

A tak vám představím, jak jsme pořádali dílnu čtení pro rodiče letos, a vlastně i loni, my.

Správné načasování

Než začnu popisovat jednotlivé kroky rodičovské dílny čtení, zastavím se u výběru termínu takové akce pro rodiče. To je totiž třeba dobře rozvážit, termín má nesmírný vliv na to, jaká bude na dílně účast. Ideální je podle nás říjen nebo listopad. V říjnu už opadnul zářijový šok ze školních povinností a také máme za sebou třídní schůzky, tak abychom ty rodiče neťahali do školy dvakrát v jednom měsíci. Pokud volíme listopad, ideální termín je někdy zkraje, než začnou konzultační odpoledne či tripartity. Prosinec už je vánočně uspěchaný, i když i tady by se mohla vánoční dílna čtení líbit.

Ze zpětných vazeb našich rodičů vyšlo, že není moc dobré pondělí. Zvolme tedy raději jiný den v týdnu, ne pátek, to už spousta rodin odjíždí někam na chalupu apod. Časově ideálně kolem 16. až 17. hodiny. Pokud pořádáte dílnu čtení pro rodiče prvostupňových dětí, je fajn, když zajistíte delší chod družiny, aby bylo postaráno o hlídání. Pak máte záruku, že rodičům v účasti opravdu nic nebrání. Škola tím dává najevo, jakou váhu konání akce dává, když udělá vše pro to, aby vytvořila vstřícné podmínky.

Dílnu čtení můžete uspořádat jen pro rodiče své třídy, anebo se pro organizaci spojit s jiným kolegou a pozvat více rodičů. Vést dílnu čtení v tandemu má samozřejmě tu výhodu, že se můžete vzájemně doplnit, případně vnést

do povídání specifika dílny čtení pro menší děti a pro ty druhostupňové.

Co si připravit

Kromě přípravy na samotnou dílnu čtení je dobré si nachystat i různé materiály, ze kterých čerpáte, např. sborníky pracovních listů, odborné články, příručku o dílně čtení. Rodiče potřebují vědět, že se opíráte o odborné publikace.

Určitě nechte rodičům k nahlédnutí portfolio, která k dílně čtení s dětmi používáte. Také je fajn, když předvedeme vybavenou třídní knihovničku, ve třídě vystavíme nějaké čtenářské práce apod. Zkrátka důraz na čtenářství musí ze třídy přímo číšet!

Drobné občerstvení potěší každého. Káva nebo čaj, k tomu sušenky, případně, pokud budete stíhat, nějaký domácí dezert, třeba bábovka.

Něco málo teorie k dílně čtení, pravidla a pokyny k DČ mám ráda v prezentaci určené k promítání. Myslím, že to působí víc

profesionálně, a můžete se k jednotlivým sli-
dům vracet.

Pozvání

Jak dát rodičům vědět, že se dílna čtení bude konat, záleží na tom, jaké komunikační kanály s rodiči využíváte. Určitě je ale fajn, když mají i žáci a „kolemjdoucí“ ponětí o tom, že jdete s kůží na trh a budete ještě někdy pozdě odpoledne ve škole číst s rodiči. Krom e-mailu nebo zprávy v Bakalářích vytvořte tedy i nějaký poutavý plakát, který umístíte na školní nástěnku, na vchodové dveře školy, k družině, na web, do třídy apod.

Ideální je, když víte termín konání už v době třídních schůzek a můžete poprosit kolegy o propagování akce. Učitelé tak můžou třeba i reagovat na váhavé poznámky, někteří rodiče se totiž můžou bát, že je potřeba, aby sami byli velcí čtenáři. Nebo mají strach, že budou muset něco nahlas předčítat. Učitel je může uklidnit, že můžou na dílnu přijít, i když nepatří k úplným knihomolům.

Náš postup

Letos i loni jsem dílnu čtení pořádala s prvostupňovou kolegyní Klárou Třešňákovou. Jak už jsem psala výše, má to své výhody a těch jsme si vědomy, takže to asi ani v příštím roce nebudeme měnit. Akce se zúčastnilo pár rodičů z prvního a pár rodičů z druhého stupně. Pokaždé jsme na dílně pro rodiče měli i tatínky, a dokonce se nebáli přiznat, že doma vůbec nečtou. I v pozvánce můžeme zmínit, že není třeba se bát, protože nikdo nebude číst nic nahlas, nikdo nebude „zkoušen“ z toho, co přečetl.

A teď už samotný průběh dílny čtení:

1. Nejprve jsme rodičům představily koncept dílny čtení, připravily je na to, co dnes společně zažijeme. Vysvětlili jsme, proč ji zařazujeme pravidelně do své výuky, co přináší děti prožívají a učí se. Většinou se děti na dílnu čtení těší, ve třídě vzniká čtenářská komunita, děti si vzájemně knihy doporučují a sdílí, o čem četly.
2. Dále jsme chtěly, aby se rodiče trochu vzájemně poznali, a tak jsme zvolily metodu těkej – štronzo – dvojice. Když se rodiče sešli s někým ve dvojici, odpovídali si na tyto otázky:
 - Jsi čtenář? Máš i teď v dospělosti čas na čtení?
 - Jaká kniha tě v životě zasáhla/ovlivnila? (pozitivně/negativně)
 - Pokud čteš, po jakém žánru nejčastěji sáhneš?
3. Poté jsme si udělali takový brainstorming, podle čeho si vybíráme knihy ke čtení. Zmínili jsme samozřejmě autora, zajímavý název knihy, pěknou obálku, recenze, anotace na zadní straně knihy, doporučení kamaráda, nějaké ocenění, téma apod. Mluvili jsme i o tom, jestli se v kritériích výběru lišíme od dětí. Dotkli jsme se i tématu kupování knih v knihkupectví versus půjčování knih v knihovně. Mám pocit, že v poslední době je hodně moderní spíš knihy kupovat, ale často se setkávám s tím, že děti třeba nemají nic rozečteného z toho důvodu, že poslední kniha, kterou jim rodiče koupili, je nezaujala, a tak čekají, až dostanou knihu jinou. Apeluji tedy na rodiče, aby více využívali služeb knihovny. Vždyť tady si můžou půjčit knih několik najednou a klidně knihu odložit, když nezaujme, a sáhnout po jiné. Hlavně číst! S chutí to, co je baví.
4. Poté jsme každému z rodičů rozdaly tři lepíky a přesunuli jsme se k lavicím, kde byly připraveny různé knihy – dětské, ale i ty spíš pro dospělé, pro starší děti, které jsme našly ve školní knihovně nebo přinesly z druhostupňových tříd. Rodič, který si přinesl na dílnu svoji knihu, mohl knihu do výběru přidat. Zkrátka kupa knih, které by mohly rodiče něčím zaujmout. Rodiče dostali omezený čas na prohlédnutí knih (myslím, že to bylo 5 minut) a úkol nalepit lepík na tu, která je zaujala, a možná by se pustili do jejího čtení. Dále jsme se ptaly na knihy, které dostaly nejvíce lepíků. Proč jste zvolili tuto knihu? Čím vás zaujala? Kdo chtěl, před ostatními svůj výběr zdůvodnil.
5. Další krok už je asi jasný. Rodiče si vybrali knihu, do které se zatoužili dnes začíst. Ale ještě před samotným čtením jsme ji prozkoumávali pomocí metody KATAPULT. Postupně na plátně promítáme jednotlivé pokyny a rodiče si zapisují své odpovědi do připraveného pracovního listu. Tato aktivita není náš nápad, převzali jsme ji s kolegyní ze setkání v Centru kolegiální

podpory v Liberci, kde občas načerpáváme moc pěkné nápady ohledně čtenářství. Tato metoda může zároveň rodičům posloužit jako takové vodítko k tomu, jak společně s dítětem vybírat knihu v knihkupectví nebo v knihovně.

KATAPULT

Koukni na přední a zadní stranu knihy. Zapiš si, co tě napadá.

Autor – Znáš ho? Četl jsi od něj něco?

Titul ti v předvídání pomůže. O čem by kniha mohla být?

Adresát – komu je kniha určena?

Přečti si první stranu. Jak bude příběh pokračovat?

Uhodni, jaká bude hlavní myšlenka příběhu.

Lépe se podívej na ilustrace, co ti o příběhu napoví?

Teď se rozhodni, jestli si knihu přečteš.

6. Tady dostali rodiče ještě příležitost si knihu vyměnit. Vysvětlili jsme, jaká pravidla dílna čtení má. (Najdeme si pohodlné místo, nikoho nerušíme, čteme po celou dobu, teď není čas na občerstvení a toaletu, budeme připraveni sdílet přečtené, až k tomu budeme vyzváni.)

A zahájili jsme samotné čtení. Tlačil nás trochu čas, protože jsme se celkově chtěly vejít do hodiny, takže samotnému čtení jsme věnovali asi 8 minut. U dospělých to ale bohatě stačí.

7. Do pracovního listu si rodiče zapsali, zda kniha splnila jejich očekávání. Kdo chtěl, o své poznatky se podělil s ostatními.

Závěr

Na závěr celé akce jsme rodičům vysvětlili, co vše může být tématem dílen čtení. Téma, tedy otázka ke čtení, nutí děti nad četbou více přemýšlet, dívat se na čtené z různých úhlů pohledu nebo si procvičují čtenářské dovednosti. Na druhém stupni se hodně snažím do dílen čtení umístit to, co jsme se učili v literatuře či slohu. Rodiče mohli nahlédnout do portfolií dětí a mohli pokládat otázky, které je nad dílnou čtení ještě napadaly.

Na lístek nám napsali zpětnou vazbu, nalepili na tabuli a rozloučili jsme se.

Velmi nás potěšilo, že někteří rodiče si dokonce půjčili právě rozečtenou knihu domů. Dovedu si představit, jak to může namotivovat i jejich dítě, když takový rodič přijde domů a řekne: „Tak jsem si z té dílny čtení přinesl knihu, teď mě nerušte, jdu si číst.“

Škola, kde je živo

Projíždíte-li obcí Tuněchody, narazíte na venkovskou malotřidku, kde to čas od času hodně žije. A proč?

Protože my, zaměstnanci této školy, pořádáme akce, při kterých se škola otevírá rodičům, dětem, ale i široké veřejnosti.

Mnohé akce jsou již tradicí. Na konci října organizujeme pro některé třídy **Halloweenské spaní ve škole**, pokaždé na jiné téma. Součástí celovečerního programu je dílnička určená rodičům a jejich dětem. Dílnička má dvě části. Cílem společné části je vyzkoušet si některé metody, aktivity, které děti zažívají ve výuce, a reflektovat je. Již jsme si zažili badatelství, čtenářskou lekci, oborovou lekci apod. Vše probíhá v bezpečném prostředí jak pro děti, tak i jejich rodiče. Následuje tvořivá část dílničky, kdy si rodiče a děti mohou vybrat, co budou tvořit. Završením večera je noční program pro děti, které se rozhodly pro spaní ve škole.

Příchod adventu oslavujeme celoškolskou akcí. V tomto školním roce jsme si zvolili téma **Ladovská zima** a otevřeli jsme školu pro rodiče, děti a širokou veřejnost. Program zahájilo vystoupení MŠ a ZŠ. Zazněly tóny koled, rozsvítil se vánoční stromeček a v teple školní budovy na všechny čekalo malé zahřátí pro duši i tělo: např. zhlédnutí divadelního představení, které sehráli žáci 3. a 4. třídy; procházka po škole s možností prohlídky dětských prací; příjemné zastavení s přáteli a známými. Návštěvníci měli možnost seznámit se podrobněji s osobností

Josefa Lady, a to prostřednictvím instalované výstavy, pro niž vytvořili všechny podklady žáci a učitelé naší školy. Součástí byly výstupy ze čtenářských a výtvarných lekcí – kresba, malba dle předlohy, analýza Ladových ilustrací, zpracování jeho životního příběhu a cesty k malování.

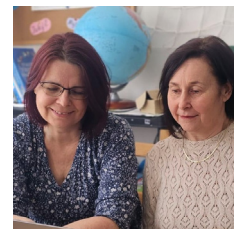
Mnozí z přítomných využili i možnost zapojit se do tvorby papírových postaviček a umístit je do betlému, který vznikl v rámci akce **Tuněchody tvoří betlém**. I nyní jsme čerpali inspiraci z tvorby Josefa Lady. Výsledkem našeho snažení byl betlém, který se stal dominantou chodby v prvním patře.

Naše chuťové pohárky jsme potěšili drobným občerstvením, které zajistily některé maminky, zaměstnanci školy a zástupci obce.

Poté, co se školní brána zavřela za posledním z rodičů, se děti mohly naplno pustit do nočního programu (společenské hry, čtení pohádek, strašidelná stezka).

Před Vánocemi již naši prvňáčci mohou zúročit rozvíjené komunikační dovednosti v projektu **Můj den**. Každý prvňáček představí sebe a svou rodinu v rámci prezentace, při které ho mohou podpořit i samotní rodiče. Zároveň má prvňáček možnost po celý den rozhodovat o některých aktivitách ve třídě.

Navázání spolupráce mezi školou a rodiči je pevnou součástí vize naší školy. Společný čas prožitý s dětmi a jejich rodiči, případně s jejich rodinnými příslušníky, považujeme v mnoha ohledech za velmi přínosný.

Bronislava Rabasová,
Jana Slavíková,
ZŠ Tuněchody

Rodiče vidí, jak se jejich děti vzdělávají

Magdalena
Marešová, ZŠ Hosín

Jsme malotřídní školou na malé vsi, která má kolem 1 000 obyvatel. Přestože je malotřídní, výuka v ní dosud probíhala tradičním způsobem – pomocí frontální výuky.

Rozhodli jsme se jít jinou cestou. Setkali jsme se však s tím, že nové věci, situace, přístupy ve vzdělávání jsou rodiči vnímány jako ohrožení tradičního, zaběhlého a „funkčního“ způsobu života. Na čtenářské dílny bylo nahlíženo způsobem, že se žáci neučí.

Museli jsme tedy přemýšlet, jakou nenásilnou formou rodiče seznámíme s tím, jak to ve škole děláme.

V projektu *Pomáháme školám k úspěchu* jsme zapojeni teprve krátce, od září. Také my pedagogové pronikáme do hloubky a tajů čtenářství. Rozhodli jsme se, že začátek adventního času by mohl být příjemnou chvílí pro všechny. Naplánovali jsme akci, kterou jsme nazvali **Adventní setkání s příběhem**. Oslovila jsem

různá nakladatelství a prodejce knih s poptávkou spolupráce. Jeden autor poslal své dětské knihy. Jeden velký prodejce daroval knihy lehce poškozené do školní knihovny a jeden on-line prodejce poskytnul knihy do komisního prodeje. Očekávali jsme, že může nastat varianta, kdy přijde málo rodičů a museli jsme tedy připravit různá řešení případných situací.

Nejprve jsme si promysleli situaci, kdy by do každé třídy přišlo alespoň několik rodičů. V tom případě by s pravidly i průběhem dílny čtení seznamovaly rodiče samy děti.

Další variantou byla situace, kdy přijde například jen jeden rodič ze třídy. Přesně tato skutečnost nastala. Školu navštěvuje 26 žáků a přišlo 5 rodičů.

Přistoupili jsme tedy k následujícímu.

V prosinci proběhlo setkání s příběhy, které potěšilo všechny milovníky knih – čtenářská dílna. Díky zápůjčce knih z nakladatelství *Dobré knihy* se žáci mohli seznámit s řadou

nových a zajímavých knih, kterými mohou rozšířit domácí i školní knihovnu. Během čtenářské dílny měly děti možnost prolistovat si nové knihy, pročíst si ukázky a vybrat si ty, které je zaujaly nejvíce. Atmosféra byla plná očekávání a nadšení. Děti i rodiče se s knihami seznamovali s velkým zájmem a s nadšením diskutovali o tom, co je zaujalo. Povídali jsme si společně o knihách. Prohlíželi jsme knihy z nabídky. Četli určenou chvíli, a pak společně pracovali s příběhem.

Z knihy Zuzany Pospíšilové *Vánoční pohádky* jsme si společně četli příběh *O namyšlené perníkové hvězdičce*. Následně jsme pracovali s otázkami:

- ▶ *Co to znamená být namyšlená?*
- ▶ *Jak bychom mohli hvězdičce pomoci, co bychom jí poradili?*

Zpětná vazba od rodičů byla velmi pozitivní. Sdělovali již po ukončení akce, že jim takové setkávání dává smysl, protože „navnímají“ život školy a alespoň částečně i práci svých dětí v hodinách.

Další setkání jsme naplánovali hned na leden a tentokrát jsme uspořádali klasickou dílnu čtení, tak jak jsme zamýšleli při prvním setkání. Svou knihu si donesli i sami rodiče a pracovali s ní.

Skvělou odezvou pro nás byla zpětná vazba jedné maminky žáka druhého ročníku, která měla potřebu nám sdělit, že syn, který odmítal v prvním ročníku číst, nyní odchází sám dobrovolně s knihou do svého pokoje. Má potřebu sdílet, co přečetl a co se v příběhu odehrává. Z této zpětné vazby, která nás velmi potěšila, jsme usoudili, že to celé dává smysl.

Cestu ke čtení nedláždí knihy, ale lidé

Děti si knihy samy nevyberou, pokud nebudou mít s kým je sdílet. Povinná četba ani čtenářské deníky nestačí. Klíčovou roli ve vztahu dítěte ke čtení hraje to, co s knihami zažije doma. Nechte se inspirovat, jak čtení s dětmi žít – a ne je do něj nutit.

Jak je donutit? To je nejčastější otázka, která se k nám v *Mravenčí chůvě* dostává. Zdá se být logická. O tom, že je čtení důležité a pomáhá rozvíjet celou řadu kompetencí, už dnes asi nikdo nepochybuje. Tak jak to zařídit, aby děti četly? Máme povinnou školní četbu, čtenářské deníky, se školou děti někdy chodí do knihoven. Zdá se, že je o jejich čtenářství postaráno. Co když do té otázky ale ještě přidáme „s radostí“? Tedy co můžeme dělat pro to, aby děti četly s radostí? A lze něco takového vůbec očekávat?

To je o poznání těžší otázka. Aniž bychom museli číst všechny ty moudré knihy o motivaci, tušíme, že donucování moc nefunguje.

Skvěle to vystihl francouzský spisovatel a pedagog Daniel Pennac v knize *Jako román*:

„Sloveso číst nesnese rozkazovací způsob. Tuto nechuť sdílí s několika dalšími: se slovesem ‚milovat‘... nebo například ‚snít‘.

Můžete to samozřejmě zkusit. Jen do toho! Miluj mě! Sní! – Čti! No tak sakra čti, rozkazuju ti, abys četl!

„Jdi do svého pokojíčku a čti!“

Výsledek?

Žádný.“

Přesto si myslím, že mosty od dětí ke knihám lze přece jen stavět. Postupně se podíváme, jak

Julie Dominika
Zemanová,
Mravenčí chůva

na to. Nejprve vám chci ale posvítit na jeden fakt, který bude pro všechny ty kroky, které můžete udělat, motivační.

Z různých dat víme, že u dětí mezi 8. a 9. rokem klesá čtení pro potěšení. To je druh čtení, o který nám nejvíce jde. Protože dělají-li děti něco s potěšením a radostí, má to mnohem větší šanci být v jejich životě trvalé nebo mít v něm alespoň po nějaký čas své důležité místo.

Také ale víme, že děti v předškolním období čtou vesměs všechny rády. Resp. rády si nechávají předčítat těmi, kdo to umí a kdo pro ně s láskou a laskavostí hledají skulinku v čase. Takovou, ve které mohou spolu prožívat všechny ty velké bitvy, ve kterých se sváří dobro a zlo, ve kterých ožívají bájně bytosti nebo ve kterých se o světě dozvídají nové a šťavnaté informace.

Tak proč k úpadku zájmu o čtení a knihy dochází? Co se v tomto období děje?

Děti nastoupí do školy a naučí se číst. Některé snadno, jiné horko těžko. Zdánlivě to ale všechny obvykle na konci 1. třídy umí. Slavnostně jim dojdeme za tuto dřinu koupit Pana Sovu, protože ten má na sobě štítek První čtení. Co se ale stane? Nejmenší část dětí knihu přečte sama. Největší část dětí knihu odloží a výsledek bude slovy Pennaca – žádný. Zbylá část má vyhráno. Víte která a proč?

Ta, které budou rodiče tuto skvělou knihu Arnolda Lobela předčítat. Ideálně i s praktickou ukázkou boulí pod peřinou. Kdo neznáte, vřele vám doporučuji si knihu přečíst. Budete okouzleni jemným humorem tohoto amerického klasika.

Zbytek dětí nepřijde na to, jak skvělá kniha to je. Důvodů k tomu bude vícero. Někdo bude spadat do 44 % skupiny 6–8letých dětí, které si vybírají knihu podle obálky a ta s panem Sovou jim nebude připadat dost „cool“. Někoho nezaujme námět s panem Sovou, protože přiznejme si – ani nás, dospělé čtenářstvo, nezajímají všechny knihy. Největší skupinu dle mých odhadů budou ale tvořit děti, které knihu otevrou, ale řeknou si (potichu, aby je nikdo neslyšel, nebo jimi ta myšlenka jen prolétne), že na tuhle knížku prostě nemají.

Se čtením je to jako s jinými dovednostmi, když se je snažíme naučit brilantně – a děti ke čtení s porozuměním i s radostí potřebují číst ne „celkem“ nebo „docela dobře“, ale skvěle. K tomu, aby to zvládly, potřebují hodně času, tréninku a laskavé podpory.

Když se děti učí číst, rozpor mezi tím, co by rády četly a s knihou zažívaly a tím, co zvládnou přečíst, je často větší, než si myslíme.

Pokud se k vám teď vloudila otázka, co s tím mohu udělat, jste na dobré cestě. Kdybyste si ze čtení tohoto textu měli odnést jednu jedinou informaci, tady je: předčítejte svým dětem, dokud o to stojí. A to je všechno? Řeknete si možná. Ano, to je všechno. Důležitou přísadou je už jen výběr samotných knih a něco, co bychom mohli nazvat žitím s knihami.

Jak říká slovenský propagátor čtenářství Tibor Hujdič alias Mrkvíčka: *Cestu ke čtení nedláždí knihy, ale lidé*. A má pravdu. To je ten důvod, pro který si i dnešní děti od nás nechají předčítat z Vernea, Mayovky a dalších knih našeho dětství. Děti jsou při čtení s vámi. Ačkoliv to tak ne vždy vypadá, stojí o ten čas, ve kterém slovy americké neurovědkyně Maryanne Wolf společně skočíte do čtenářské nory vedoucí přímo do říše divů.

Kdybyste přece jen chtěli jít o krok dál, zaměřte se na tyto tři věci: buďte čtenářskými vzory a vytvářejte čtenářské prostředí, pomozte dětem vybírat dobré a vhodné knihy, a nakonec podporujte jejich čtenářské sebevědomí.

Vášim cílem je vytvořit chutný dezert, kterému nelze odolat. Cítíte ten rozdíl mezi donucováním a lákáním na něco, s čím stojí za to trávit čas? Všichni, kdo se alespoň jednou ocitli ve čtenářské říši divů, mi jistě dají za pravdu. Chcete to prožít znovu.

Když děti ještě samy nečtou, chápeme, že bez nás to půjde jen těžko. Jakmile se to ale naučí, očekáváme, že umí plavat a doplavou na kilometr vzdálený ostrov. Aby mohly ty úžasné říše divů zakoušet, potřebují nás. Někdy nás mohou zaskočit audioknihy. Je opravdu skvělé, že existují. Ale plně nenahradí možnost zeptat se, sdílet radost či napětí.

Paralelně s tím děti potřebují knihy, které nezaklapnou hned po otevření. Tedy ty s lákavou obálkou. Ne nadarmo se v knihovnách stojí fronty na nové vydání Anny ze Zeleného domu a ty se starší obálkou smutně čekají ve skladu na svou příležitost, které se možná už nikdy nedočkají.

A když knihu otevrou? Téma. Když ho zajímají roboti, potřebuje knihu o nich, a ne o rytířích, i když si myslíte, že rytíři jsou pro něj lepším tématem. Množství textu, řádkování

a způsob, jakým je text vysázený včetně jeho grafických prvků. *Harry Potter* možná bude dítě lákat, ale zavře ho dřív, než řeknete švec, pokud cítí, že na něj ještě čtenářsky nemá. Hledat knihy, které jsou pro dítě čtenářsky akorát a zároveň ho budou bavit, je někdy oříšek. Ale jde to. Výsledek? Pocit úspěchu, že jsem zvládl přečíst knihu a bavilo mě to.

Často se do mysli dospělých vkrádají myšlenky jako: *Na tohle jsi už moc velký/á. Mě/la bys číst něco užitečnějšího. Vždyť už to znáš na paměť! Já jsem ve tvém věku zvládl/a přečíst náročnější knihy. Komiksy nejsou opravdové čtení.* Znáte větší zabíjačky dětského sebevědomí? Já ne. Přitom jsem je z úst dospělých slyšela už tolikrát.

Oproti tomu stojí dva údaje z rozsáhlého výzkumu společnosti *Scholastic*, který se provádí v USA, ale věřím, že údaje budou platné i u nás:

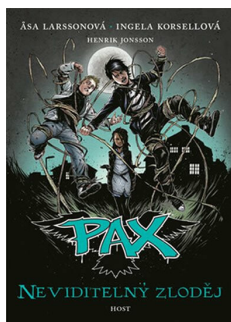
- ▶ 9 z 10 dětí tvrdí, že je pravděpodobnější, že dočtou knihu, kterou si samy vybraly;
- ▶ 8 z 10 dětí uvádí, že mají pocit úspěchu, když knihu dočtou.

Podle mě jsou to ty nejvíc nadějeplné údaje, které jsem kdy o čtenářství četla. Pominu-li tedy fakt, že kamkoliv přivezeme mravenčí kufr plný knih, děti si je okamžitě rozeberou a začítají se.

Podělím se s vámi ještě o jednu výpověď ženy, která mi odpovídala na Facebooku. Je v ní obsaženo tak nějak všechno: *„Mám vlastní zkušenost s tím, že mě naši vždy nechali číst co chci, nikdy můj výběr nijak negativně nekomentovali. Doma bylo vždy hodně knih a hodně se o nich mluvilo... Ale i když jsem četla něco, co teď vnímám spíše jako brak, nikdo se mě nesnažil navádět, ať čtu něco jiného. Pak to dospělo do fáze, že jsem řekla, že si chci něco přečíst, ale nevím co, a ráno jsem měla na stole připravený štos knih od odborně naučných po beletrii, ze kterých jsem si vždycky něco, co mě zaujalo, vybrala. To byl dobrý servis! Máma má antikvariát a vždy když rodiče nějak blbě komentují, co děti čtou, tak děti brání. Fakt věřím tomu, že je nejlepší nechat děti, ať čtou, co chtějí a nikam je netlačit a jen nenápadně nabízet, tím, že jsou knihy doma a sami čteme.“*

Můžete samozřejmě zapojovat blízké, kteří vašim dětem budou číst, kupovat e-knihy, jezdit na knižní festivaly a autorská čtení, brát děti na workshopy s autory*kami či ilustrátory*kami, kupovat knížky na Vánoce a k narozeninám, chodit pravidelně do knihovny, poslouchat v autě či při pečení audioknihy a spoustu dalších opravdu skvělých věcí. Nic ale nevynahradí vás a váš čas při čtení nebo povídání o čtení s dítětem.

Do knihovny

Åsa Larssonová, Ingela Korsellová: *Série Pax* Nakladatelství Host, Brno 2015–2019

Ahoj, jmenuji se Séba, je mi 9 a chci vám napsat o knížkách Pax. Jsou fakt super! Je jich celkem 10 a četl jsem je rychlostí jedna knížka za dva dny, protože jsem se nemohl dočkat, co se stane dál.

Pax je o dvou bratřích Alrikovi a Viggovi, kteří se přestěhují do městečka Mariefred ke své nové pěstounské rodině, u které se jim hodně líbí. Brzy zjistí, že městečko skrývá tajemství. Tajnou knihovnu, která přitahuje síly zla. Společně se strážci knihovny, dospělými sourozenci Estrid a Magnarem, musí Alrik a Vigg bojovat proti těmto temným silám a chránit magické knihy, které ukrývají obrovskou moc. Bojovat musí i s některými spolužáky, a hlavně s učitelem pracovní výchovy, který si na ně zasedl. V každém díle série jsou nové postavy a výzvy, které překonávají. Každá knížka je plná dobrodružství a napětí. Místy až hororu (hlavně 3. díl).

Ale teď vám řeknu něco, co mě opravdu naštválo. Konec série byl pro mě šokem! Nečekal jsem, že to skončí takhle. Byl jsem z toho smutný a chvíli jsem nemohl uvěřit, že to vážně takhle skončilo. Kéž by to dopadlo jinak!

I když mě konec trochu zklamal, celkově jsem Pax miloval a rozhodně bych ho doporučil každému, kdo má rád napínavé příběhy plné magie, tajemství a taky hororu. Knížky doporučuji od 10 let. A pokud se vám nechce číst, tak si poslechněte audioknihy. Jsou fakt výborně namluvené.

(Séba, 9 let)

Andri Snær Magnason: *Truhla času* Nakladatelství Argo, Praha 2021

Kniha je obecně velmi poutavá a napínavá, její atmosféra není nepodobná atmosféře současné, ale v knížce za to nemůže ruská invaze na Ukrajinu, nýbrž celkové kolísání hospodářské situace v zemi, kde hlavní hrdinka jménem Sigrún žije. V jejím světě, stejně jako posledních několik týdnů v našem, panuje nejistota a strach.

Takto vypadá jedna dějová linka této knihy, druhá je v podstatě pravý opak.

Na rozdíl od obyčejné městské dívky, která žije v nejistém světě, se druhá hlavní hrdinka má jako v bavlnce. Její příběh vypráví paní jménem Lilian. Druhá hlavní hrdinka je totiž princezna prastaré a mocné říše jménem Pangea, její otec tak dbá o její bezpečí tak, že Havrantýnka nikdy pořádně nepozná bolest. Její otec, král této říše, Dimon, se ale rozhodl, že pro svou dceru dobude celý svět. Pomocí prastarého zaklínadla, které se jeho prapředek naučil od mystických tří sester, se mu záměr daří, ale uvědomí si, že i když jeho dcera bude mít celý svět, tak stejně zemře. Proto se rozhodne dát půlku svého království tomu, kdo by dokázal princeznu krásu uchovat navěky.

A tady vstupuje do knihy věc, která všechno obrátila naruby, truhla času! Truhlu králi přinesou trpaslíci, které ale král nechá popravit, protože od něho nechceji odměnu. Truhla je utkaná z pavoučího hedvábí tak hustě, že přes ni neproikne ani čas. Havrantýnka je v truhle zavřená po několik let, ale občas ji navštíví chlapec jménem Kári. Jak Havrantýnka pozoruje, jak Kári stárne, rozhodne se z truhly

utéct. Útěk se ale nepovede, a nakonec skončí princezna zavřená v truhle se šípem v srdci. Celý Havrantýnčin příběh se udál v minulosti a teď se přesouváme do Sigrúnina času. Truhlu i s princeznou najde bývalý archeolog v prastarých ruinách královského paláce. Havrantýnku se šípem v srdci zachrání a zjistí, že se truhly dají vyrábět ve velkém. Tak se obě dějové linky zcela nenásilně protnou. Archeolog poté truhly prodá celému světu a všichni se do nich zavřou. Ale Lilian Sigrún a ostatním dětem, které se probudily, poradí, kde archeolog bydlí. Továrnu na truhly otevřou a vypustí z nich pavouky, kteří truhly vyráběli. Ti truhly rozhryžou a všichni začnou svět obnovovat.

Kniha člověka neomrzí a já ji přečetl najednou až do konce naprosto bez problémů, protože je přímo naplněná tajemnem a zajímavou historií obrovské říše Pangey. Většina postav mi přišla sympatická, až na krále Dimona, který neváhal zabít spoustu lidí, aby jeho dcera byla šťastná. Nejradši jsem měl asi králova počtáře Exela, který králi pomohl zosnovat plán na dobytí světa.

Konec mi ale přijde udělaný velmi narychlo a není moc propracovaný. Oproti celé knize, která je spíš klidná, je konec hodně uspěchaný a jen na pár stranách.

(Bartoloměj R.)

Ondřej Horák: Proč obrazy nepotřebují názvy Nakladatelství Labyrint, Praha 2014

Kniha ideální pro čtenáře, kteří mají rádi napínavé příběhy a chtějí se dozvědět trochu víc o obrazech a krádežích.

Jaký příběh kniha skrývá? Jednou šli čtyři lidi do galerie. Jmenují se Ema, Mikuláš, děda a babička. Jsou tam ještě tři postavy, které se pokusily ukrást dva originály, jmenují se Lulu, Řepa, Profesor. Totiž Mikuláš a Ema viděli druhou krádež v této knize. Při první krádeži se spustil alarm, při druhé krádeži byl alarm vypnutý, protože si mysleli, že by se další zloděj neodvážil ukrást jiný obraz v galerii. Když to trošilinku zjednoduším, tak by se mu ani nemělo podařit utéct, protože u dveří byla samozřejmě ostraha a k nouzovému východu by netrefil. Zaprvé tam bylo moc lidí, aby se tam nějak propletl. Zadruhé by asi nebyl tak chytrý jako Profesor, který využil hasičáku, kterým rozbil okno a po hasičáku a nějakým schůdku prolezl rozbitým oknem. Profesor se pokusil ukrást originál v podobě černého obrazu,

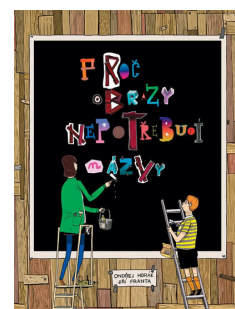
vyměnil ho totiž za falsifikát – pokud nevíte, co to je, dozvíte se to v knize. V první krádeži se Lulu a Řepa pokusili ukrást obyčejnou mušli na čůrání. Jen stěží je dokázala chytit ostraha. Při druhé krádeži se Profesorovi podařilo uniknout z galerie nouzovým východem. Ale policejní auta mu chytrým plánem zablokovala všechny cesty, kudy by mohl utéct.

Co se dozvíte o obrazech? Ehm, spíš o originálech – dozvíte se třeba, že může být originálem mušle na čůrání, o které už jsme se tady zmiňovali. Byla originálem jen proto, že se na ni jeden umělec podepsal. Tak se dozvíte, že třeba obraz tří žen, které sázejí semínka klasů, nebo taky originál jedna a tři židle, je pro některé lidi hodně vzrušující věc. Také, že Lulu pořád dědu a Emu sledovala, jak si povídají o obrazech a originálech, o umění a o realistech, o pointilismu, expresionismu, konceptualismu, kubismu. Jestli nevíte, co to je, uvidíte to v knížce.

Taky tam máte okénka, ve kterých je vidět, jak Řepu propustili z basy. Řepa sledoval Mikuláše a babičku a taky jednou říkal, že když je venku, tak se mu chtělo zpátky do vězení, ale když byl ve vězení, tak se mu chtělo zase ven.

Kdyby vás to zajímalo, máte na konci obrazy autorů této knihy, pod kterými je i jejich podpis. Na konci najdete také informace o nejslavnějších krádežích obrazů. Většina z nich byla nalezena, ale některé nebyly.

(Mates, 7 let)

**Olga Stehlíková: *Mojenka*
Nakladatelství Host, Brno 2022**

Majda chodí do 5. třídy, má ráda přírodu a úplně nejšťastnější je v lese. Zdá se mi milá a hodně samotářská. Ráda kreslí, hlavně zvířata. Nemá ráda parazity, hálky a zvířata v zajetí. Majdy máma má taky ráda přírodu. Je přírodovědkyně a nejvíc ji zajímají stromy. Majdě říká Mojenko, chodí s ní na výpravy do lesa a o všem jí vypráví.

Jednou ale přišla Majda domů a rodiče jí řekli, že je maminka nemocná a že je to vážná nemoc. Jako hnusná hálka, která mamince vyrostla v těle, a i když jí vyndali, tak ji to nevyléčilo. Na Majdě se mi líbilo, že byla odvážná a nebrečela, když se to s maminkou stalo. Neumím si to ani představit, ale já bych určitě strašně řvala a křičela.

Na knížce se mi líbilo, jak je napínává. Jednou se Majda rozhodla osvobodit zvířata z chovateláku. Chovatelák je kroužek, kde se děti můžou starat o různá zvířata, uklízet je a krmit. Táta ji tam přihlásil, i když nechtěla, protože se jí zdálo, že je to spíš mučení zvířat. A tak vymyslela plán, jak je vypustí na svobodu. Je to moje nejoblíbenější příhoda, i když Mojenka zažila i hodně dalších dramatických dobrodružství.

Knížka je taky hodně poučná, Majda hodně vypráví různé zajímavosti o zvířatech a jejich chování.

Strašně se mi taky líbily obrázky. Vždycky na nich bylo najednou hodně věcí poskládaných dohromady a bavilo mě hledat, k čemu v knížce patří.

Mojenku doporučuju dětem starším jako já a klidně i starším.

(Maruška, 10 let)

**Martin Šinkovský: *Hvězdonauti: Naděje*
Nakladatelství Píkola, Praha 2021.**

Kniha *Hvězdonauti: Naděje* je prvním dílem série *Hvězdonauti*. Už když jsem ji vzal poprvé do ruky, věděl jsem, že to bude něco výjimečného. Tlusté tvrdé desky s oblými rohy a plasticky vystupujícím názvem, který nahmatáte i v úplné tmě, no a hlavně ilustrace na přebalu, která vypadá, jako byste se koukali okýnkem vesmírné lodi do nekonečného neznámého prostoru.

Kniha naplnila moje představy podle prvního dojmu. Jde o dobrodružný příběh z blízké budoucnosti, kdy se planeta Země kvůli klimatickým změnám a válečným konfliktům, o kterých se dozvídáme teprve v průběhu knihy, pomalu stává nedobрым místem k životu. Vědci dokonce už v roce 2048 sestavili harmonogram kolapsu. Jde o supertajný projekt, který řídí plukovník Stanley a doktor Adams a který říká, že na záchranu lidstva je už pozdě. Proto nejlepší vědci a technici sestavili vesmírnou loď Naděje, která má za úkol najít pro lidstvo novou obyvatelnou planetu. A to je úkol pro hlavní hrdiny této knížky. Je to parta pěti dětí, sirotků, které doktor Adams vytipoval pro jejich výjimečné nadání a talenty. A tady jsou:

Venado (11 let, kapitán Naděje) – nadprůměrně inteligentní malý zlodějíček, který dokáže uniknout organizovaným a dobře vycvičeným milicím, které udržují nadvládu bohatých nad městem Fabrika. Toto město je známo pro své špatné zacházení s obyčejnými lidmi.

Koko (10 let, první pilotka Naděje) – skvělá a nebojácná pilotka, která se živila taxikařením v Paříži, hlavním městě Federace Evropských států (FES). Svůj taxík nejen skvěle řídila, ale dokázala si ho také přebudovat na multifunkční dopravní prostředek, který dokáže jezdit, létat a možná i plavat.

Liu (9 let, navigátorka a první důstojnice na Naději) – matematický génius. Už v tak útlém věku řeší rovnice a případy, se kterými si dlouho lámou hlavu i ti nejlepší matematici na Zemi. Je to bezpochyby nejchytřejší členka této party.

Ark (12 let, druhý pilot Naděje) – expert na řízení čehokoliv, co se pohybuje, bratr Borise, hlavního mechanika. Vyrobil Borisovi

mechanickou ruku poté, co o ni přišel. Na Naději se dostal tak, že Boris bez bratra nechtěl jet. Vyniká také mezi ostatními svým malým vzrůstem. Jsem zvědavý, jestli toho v dalším díle nějak využije.

Boris (9 let, hlavní mechanik Naděje) – vynalézavý a zručný mechanik, přesný střelec, Arkův bratr. Přestože přišel o pravou ruku, tak i s tou novou, umělou rukou si poradí s opravou čehokoliv. Navíc dokáže přebudovat stroje na úplně jiné.

Tak tohle je posádka Naděje, která v prvním díle prochází výcvikem na kosmonauty na základně Pirx na odvrácené straně Měsíce v kráteru Mendělejev. Každý člen dostane osobního robota řady R.U.R., kterého si může přizpůsobit svým potřebám vzhledem, vybavením, chováním i vyjadřováním. Během výcviku a testů musí děti dokázat, že jsou lepší než druhý tým, který chce vyslat do vesmíru plukovník Stanley. Druhý tým tvoří ti nejlepší z nejlepších vojáků na planetě Zemi.

Nebudu prozrazovat, v jakém úkolu tým dětí porazil vojáky. To už odhalíte sami po přečtení této knihy. Já si myslím, že těch 116 stránek přečtete, ani nebudete vědět jak, protože je totiž skvěle napsaná a čte se skoro sama.

Knihy je rozdělená do kapitol. Ty na sebe navazují a občas jsou tam časové skoky, kdy postupně odhalujete, co se na Zemi stalo, kde a proč se zrovna hrdinové nacházejí. Tohle trochu detektivní skládání mě moc bavilo a prostě mi to nedovolilo knížku odložit. Jeden den jsem četl až do půlnoci. Příběh se čte moc dobře. Líbí se mi taky, jak mluví hlavní hrdinové. Třeba děti mluví sebevědomě, vtipně a občas i dost drsně a drze. Ale to se dalo čekat, když si ve světě musely poradit samy bez rodičů. Také se tu střídají dva druhy písma podle toho, jestli jde o příběh a mluví třeba děti, nebo roboti. Robotická řeč je psána jiným písmem, které připomíná písmo na starých modelech počítačů. Na přebalu knihy se píše, že je to pro čtenáře od 7 let. Občas se v textu vyskytne nějaké cizí nebo nové slovo související s vesmírným výcvikem nebo robotikou, které si asi sedmiletý čtenář bude muset vyhledat ve slovníku nebo se zeptat rodičů, co to znamená. Ale třeba já mám na knížkách i ta nová nebo cizí slova rád. Taky mi připadalo zajímavé, jaká citoslovce si autor vymyslel. Třeba zrovna „FFFÚPŠŠ! ŠVUP!“. Hádejte, co by to mohlo být?

Tahle knížka hezky propojuje text a ilustrace. Kromě textu tu jsou zábavné komiksy, které si dělají legraci z toho, co se zrovna v tom místě příběhu odehrává. Také jsou v knize ještě na různých místech otištěny tři jakoby naskenované tajné dokumenty o zahájení a ukončení stavby lunární základny Pirx a popis harmonogramu kolapsu. V knize je ilustrací tak akorát. Většinou černo-bílé, hodně realistické. Na první a poslední straně knihy je technický náčrt kosmické lodi Naděje s detaily.

Chci ještě přidat krátkou citaci o tom, kdo je Martin Šinkovský (autor) a Ticho762 (ilustrátor). Je to totiž podobně zábavné a vtipné jako celá kniha.

„Martin Šinkovský se svým androidím přítelem, který se ukrývá pod továrním označením Ticho762, jednou omylem sestrojil stroj času. Bohužel se mu zatím nepodařilo zjistit, jak tento stroj vypnout, proto je odsouzen k neustálému skákání v čase. Ve volných chvílích píše různé příběhy, ve kterých se snaží dokumentovat, co při cestování v čase zažil. Jeho tvorba je tak nepochopena a řazena mezi dětskou a pohádkovou literaturu.“ Chacha.

„Ticho762. Jde o androida s vysoce vyvinutou umělou inteligencí v oblasti výtvarného umění. Jeho humanoidní kamarád jej jednou požádal, aby pořádně dotáhl jeden šroubek na jakémisi vynálezu, a od té doby s ním putuje časem podle náhodného klíče. Jelikož je jeho umělá inteligence výrazně vyšší než u Šinkovského, dává do pořádku věci, kterými jeho člověčí přítel dělá mezi lidmi zmatek. Většinou v podobě srozumitelných obrázků.“ Chachachaaaa.

Knížku moc doporučuji, bude bavit děti, jak kluky, tak holky, a i některé rodiče. Moji rodiče byli na knížku zvědaví, a tak jsem jim ji četl nahlas a byla to vždy zajímavá společná chvíle. Knížka má v sobě i hodně témat, o kterých si můžou děti s rodiči doma povídat. Třeba:

- ▶ co všechno dnes roboti umí;
- ▶ cestování do vesmíru;
- ▶ jaký talent se hodí v krizi;
- ▶ jak to, že se pořád válčí;
- ▶ vojenský výcvik a poslušnost;
- ▶ spravedlnost ve společnosti;
- ▶ přežije lidstvo?

Mám spoustu dalších otázek, co bude s dětmi dál a jestli se jim podaří splnit tu misi. Na knihovně už na mě čeká další díl. Tak zatím ahoj.

(Viktor, 10 let)

